

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 629/2022-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], t. č. [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou AK VAVRINČÍK, s. r. o., Hurbanova 1, Nové Mesto nad Váhom, proti uzneseniu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 1T/49/2021 zo 7. júna 2022 a uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2Tos/91/2022 z 19. júla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 8. septembra 2022, doplnenou 19. októbra 2022, domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 a obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 a obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Tiež navrhuje zrušiť namietané uznesenia, zakázať okresnému súdu a krajskému súdu pokračovať v porušovaní jeho uvedených práv a priznať mu primerané finančné zadostučinenie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa z 31. marca 2021 a neskôr z 13. júla 2021 vznesené (neskôr rozšírené) obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. a) a c) s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona. Uznesením okresného súdu z 2. apríla 2021 bol

sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku (ďalej len „TP“). Po podaní obžaloby (14. september 2021) bol sťažovateľ ponechaný vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) TP.

3. Sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu doručil 30. mája 2022 okresnému súdu žiadosť o jeho prepustenie z väzby na slobodu. Okresný súd namietaným uznesením žiadosť sťažovateľa o jeho prepustenie z väzby zamietol a väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti namietanému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd v poradí druhým namietaným uznesením zamietol ako nedôvodnú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v rámci väzobného konania na okresnom súde a krajskom súde namietal, že svedkovia, ktorí vypovedali v jeho neprospech, boli nesprávne poučení, čím nebola zachovaná totožnosť skutku, a že v konaní pred súdom priznali, že ich výpovede v prípravnom konaní boli ovplyvnené vyšetrovateľmi. Tiež namietal, že došlo k vydaniu vecného dôkazu (drogy) v rozpore so zákonom z dôvodu, že vec bola vydaná osobou (svedkom), ktorá ich nemala pri sebe, a malo ísť o vec, ktorá mala byť skrytá. Príslušníci Policajného zboru mali postupovať podľa § 101 TP a vykonať prehliadku motorového vozidla, pričom v skutočnosti mali donútiť svedka vec vydať. Namietal tiež vypracovanie znaleckého posudku na základe vzoriek DNA, ktoré mala odovzdať iná osoba, než je sťažovateľ, a že mu nebolo doručené uznesenie o pribratí znaleckého ústavu do konania. Namietal tiež obsah zápisnice o vydaní veci, v ktorej opísaný predmet (drogy) nekorešponduje so skutočnosťou (v zápisnici absentuje popis vrečka, v ktorom sa mali drogy nachádzať). Okresný súd na námietky sťažovateľa nijako nereflektoval a ich opodstatnenosť má posúdiť až v rámci rozhodovania vo veci samej. Krajský súd sa v rámci sťažnostného konania nezaoberal jeho sťažnostnými námietkami. Namietal, že pokiaľ okresný súd nemôže v tomto štádiu konania hodnotiť vykonané dôkazy, odôvodnenie ním namietaného uznesenia nespĺňa podmienky spravodlivého súdneho procesu. Namietal nedostatočné odôvodnenie namietaných uznesení.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému uzneseniu okresného súdu:

5. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ proti namietanému uzneseniu okresného súdu podal sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd namietaným uznesením. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity, ktorý vo vzťahu k preskúmanému uzneseniu opodstatňuje uprednostnenie právomoci krajského súdu [čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoÚS“)]. Uvedená skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum namietaných porušení uznesením okresného súdu, preto ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 ZoÚS ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému uzneseniu krajského súdu:

6. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 348/2019).

7. Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry zdôrazňuje, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (III. ÚS 26/01).

8. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04).

9. Obsah základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy je ustanovenie, podľa ktorého osobu možno do väzby vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. Ústavný rámec dopĺňajú ustanovenia dohovoru, konkrétne namietané porušenie čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, podľa ktorého nikoho nemožno pozbaviť slobody, pokiaľ sa tak nestane v súlade s konaním ustanoveným zákonom, ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť osobe v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní, a čl. 5 ods. 4 dohovoru, podľa ktorého každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

10. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru ústavný súd poukazuje aj na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že v týchto právach je obsiahnuté aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, ako aj právo byť prepustený počas konania (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05), pričom prepustenie z väzby na slobodu môže byť v zákonom určených prípadoch podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, IV. ÚS 181/07).

11. Ústavný súd zároveň považuje za potrebné zvýrazniť, že v každom jednotlivom prípade tvrdeného porušenia základného práva na osobnú slobodu je povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať na konkrétne okolnosti preskúmvanej veci [II. ÚS 353/06, II. ÚS 142/07, II. ÚS 80/08, I. ÚS 59/2016, taktiež aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veciach rozsudok z 26. 6. 1991 vo veci Letellier proti Francúzsku, Annuaire, č. 207; rozsudok ESLP z 23.11. 1993 vo veci Navarra proti Francúzsku, Annuaire, č. 273-B a ďalšie].

III.2.1. K dôvodnosti a nahradeniu väzby:

12. K dôvodnosti preventívnej väzby je potrebné uviesť, že táto musí byť odôvodnená konkrétnymi skutočnosťami, pričom samotný druh, charakter, rozsah či závažnosť trestnej činnosti nemôžu byť samým osobe dôvodom preventívnej väzby (III. ÚS 33/2021, bod 47, II. ÚS 792/2014).

13. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby, t. j. musí existovať uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia, a materiálne predpoklady väzby, t. j. musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný a má znaky trestného činu, a že sa obvinený trestného činu dopustil a zároveň musí existovať (trvať) niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 71 TP (III. ÚS 417/2011).

14. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením namietaného uznesenia okresného súdu [právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09, II. ÚS 112/2020, III. ÚS 347/2021)].

15. Okresný súd v namietanom uznesení odôvodnil ďalšie trvanie väzby sťažovateľa poukazom na rozsudok okresného súdu č. k. 2T/173/2014 z 18. augusta 2014, ktorým bol sťažovateľ právoplatne odsúdený za drogovú trestnú činnosť. Ďalej uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že sťažovateľ je pravidelným konzumentom pervitínu a heroínu, na ktorých si vybuďoval závislosť, čo potvrdzuje záver znaleckého posudku z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie. Poukázal tiež na usvedčujúce výpovede svedkov (sťažovateľ mal predávať a zadovážovať drogy sebe aj ostatným), čo v spojení s jeho preukázanou závislosťou vzbudzuje dôvodnú obavu z ďalšieho pokračovania v trestnej činnosti. Z odpisu registra trestov vyplýva, že sťažovateľ bol 18-krát súdne trestaný pre rôznorodú trestnú činnosť, najmä majetkového charakteru. Sťažovateľ bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody v januári 2021 a vzatý do väzby 1. apríla 2021, čo svedčí o dopúšťaní sa trestnej činnosti v krátkej dobe. Ďalej uviedol, že je zrejme, že sťažovateľ spôsob svojho života, ktorý viedol pred tým, ako nastúpil na výkon trestu odňatia slobody, po jeho prepustení nezmenil.

16. K nahradeniu väzby sťažovateľa okresný súd rovnako presvedčivo uviedol, že nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka neprichádza do úvahy, pretože tento dohľad by musel byť trvalý s poukazom na okolnosti prípadu a osobu sťažovateľa. Probačný úradník by musel byť prítomný pri každom aspekte jeho každodenného života, čo reálne nie je možné zabezpečiť. Rovnako okresný súd nevzhladol možnosť nahradenia väzby prostredníctvom uloženia primeraných povinností a obmedzení, ako ani použitím monitorovacieho zariadenia, pretože ani tieto alternatívy nahradenia väzby nevylučujú, že sťažovateľ si bude zadovážovať drogy pre seba alebo iné osoby. Svojou početnou trestnou činnosťou (odpis registra trestov) sťažovateľ nepreukázal snahu o zmenu spôsobu života.

17. Okresný súd tiež prihliadal na existenciu výnimočných okolností prípadu (§ 80 ods. 2 TP). Sťažovateľ uviedol, že sa chce starať o svoju chorú matku. Okresný súd však poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ má iné trvalé bydlisko ako jeho matka, a tiež že nie je jediným synom, ktorý by sa mohol o ňu starať. Pred vzatím do väzby netvorili s jeho matkou spoločnú domácnosť.

Okresnému súdu neboli predložené žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali reálny záujem sťažovateľa starať sa o jeho matku. Poukázal tiež na to, že matka sťažovateľa počas celého trestného konania nepodala podnet na rozhodovanie o nahradení väzby sťažovateľa prevzatím záruky dôveryhodnej osoby podľa § 80 ods. 1 písm. a) TP. Krajský súd sa v namietanom uznesení stotožnil s odôvodnením namietaného uznesenia okresného súdu.

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že materiálne predpoklady väzby v predmetnej veci sa v priebehu prípravného konania pôvodne dôvodného podozrenia zo spáchania stíhaného trestného činu sťažovateľom nerozptýlili, ale práve naopak, posilnili, keďže na sťažovateľa bola za stíhaný skutok 14. septembra 2021 podaná obžaloba.

19. Ústavný súd považuje odôvodnenie ďalšieho väzobného stíhania sťažovateľa a nenahradenie jeho väzby miernejšími prostriedkami zo strany okresného súdu a krajského súdu za dostatočné. Súdny uviedli konkrétne dôvody, ktorými poukázali na potrebu ďalšieho väzobného stíhania sťažovateľa.

III.2.2. K ďalším sťažnostným námietkam sťažovateľa:

20. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v námietke sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení namietaných uznesení okresného súdu a krajského súdu vzhľadom na nezákonnosť zaistenia veci dôležitej pre trestné konanie (drogy), ovplyvnené výpovede svedkov svedčiace v jeho neprospech, ako aj vypracovanie znaleckého posudku na základe vzoriek DNA, ktoré sťažovateľ na ich rozbor neposkytol.

21. Okresný súd v namietanom uznesení k námietke obhajoby (sťažovateľa), že výpoveď svedka na hlavnom pojednávaní, ktorou poprel svoje dve usvedčujúce výpovede z prípravného konania, oslabuje dôvodnosť jeho trestného stíhania, uviedol, že výpoveď tohto svedka nie je jediná, ktorá ho usvedčuje zo spáchania žalovanej trestnej činnosti. Sťažovateľ je usvedčovaný výpoveďami ďalších svedkov, znaleckým dokazovaním, zaistenými vecami, ako aj odsudzujúcim rozsudkom. Otázka, ktorá z výpovedí svedka je hodnoverná, bude vyhodnotená v kontexte s ďalšími dôkazmi, ktoré boli, resp. ktoré budú vykonané na hlavnom pojednávaní. Takáto argumentácia súdu nemá atribúty nedostačného odôvodnenia. Namietaný dôkaz nie je jediným dôkazom. Námietka procesnej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia je zjavne nedôvodná.

22. K námietke o zákonnosti získaného vecného dôkazu okresný súd uviedol, že z dosiaľ vykonaného dokazovania nevyplýva, že by pri vydávaní vecného dôkazu malo dôjsť k protiprávnemu konaniu zo strany príslušníkov Policajného zboru. Predmetný vecný dôkaz (drogy) sa nachádzal vo vozidle už v čase jeho zastavenia hliadkou Policajného zboru a tento bol zákonným spôsobom zaistený. Svedok, ktorý vecný dôkaz vydal v prípravnom konaní, vypovedal, že policajti na neho pri vydávaní veci nevyvíjali žiadny nátlak. Rovnako vypovedal aj v konaní pred súdom. Rovnako nebolo rozhodujúce, či svedok, ktorý vec odovzdal, bol alebo nebol jej vlastníkom. V prejednávanej príhode sa vec nachádzala vedľa sedadla vodiča, vyzvaná osoba (svedok) bola v dobe zastavenia vozidla hliadkou Policajného zboru v pozícii vodiča predmetného vozidla a pri výzve na vydanie veci bol svedok riadne poučený. Obhajoba tiež namietala, že vecný dôkaz mal byť skrytý medzi sedadlom a operadlom, a tak ho svedok nemohol mať pri sebe v čase jeho vydania. Okresný súd podotkol, že ak by vecný dôkaz bol skrytý, policajti by si ho nevšimli, a tak by nebol dôvod na ďalšie procesné úkony smerujúce k zaisteniu veci a k obmedzeniu osobnej

slobody sťažovateľa a ďalších svedkov. Ani v tejto časti sa nedá uznať sťažnostná argumentácia namietajúca ústavne neudržateľné odôvodnenie na účely rozhodovania o väzbe ako dôvodná.

23. S námietkou sťažovateľa o odobratí vzoriek DNA na účely znaleckého dokazovania inou osobou sa okresný súd nestotožnil. Sťažovateľovi boli na základe opatrení vyšetrovateľa 30. marca 2021 odobraté vzorky moču, krvi, sterov pre účely zistenia prítomnosti omamných a psychotropných látok a odobratie bukálnych sterov z ústnej dutiny. Sťažovateľ s odbermi súhlasil, čo potvrdil svojím podpisom na opatreniach. K námietke o nedoručení uznesenia o príbratí znaleckého ústavu do konania okresný súd poznamenal, že do konania bol znalecký ústav príbratý po začatí trestného stíhania, avšak pred vznesením obvinenia sťažovateľovi, a preto nebolo povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní mu toto uznesenie doručovať.

24. Krajský súd sa v namietanom uznesení stotožnil s odôvodnením namietaného uznesenia okresného súdu a poznamenal, že pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú nezákonnosť použitia (aplikovania) procesných inštitútov, ako aj prípadné rozpory v dôkazoch, tieto otázky budú zohľadnené a dôsledne skúmané pri prejednaní a rozhodovaní vo veci samej.

25. K námietke sťažovateľa, že krajský súd sa nezaoberal jeho námietkami uvedenými v sťažnosti proti namietanému uzneseniu okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že okresný súd sťažovateľovi uviedol relevantné dôvody a východiská, z ktorých vychádzal pri rozhodovaní o jeho ďalšom väzobnom stíhaní aj vzhľadom na dôkaznú situáciu vo veci samej. Námietky sťažovateľa, ktoré uplatnil v rámci sťažnostného konania, sú v podstate zhodné s jeho námietkami uvedenými v žiadosti o jeho prepustenie z väzby na slobodu. Krajský súd poukázal na odôvodnenie namietaného uznesenia okresného súdu, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil. Okresný súd a krajský súd konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci správne interpretovali a aplikovali, ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov podporených vykonaným dokazovaním, sú logické, legitímne a právne akceptovateľné.

26. Ústavný súd aj sumárne po ústavnom prieskume namietaného uznesenia krajského súdu (a príslušnej časti odôvodnenia namietaného uznesenia okresného súdu, na ktorého odôvodnenie krajský súd poukazuje a stotožňuje sa s nim, pozn.) konštatuje, že z odôvodnení namietaných uznesení okresného súdu a krajského súdu vo vzťahu k zákonom predpokladanému dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) TP, pre ktorý bol sťažovateľ obmedzený na osobnej slobode, nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcimi súdmi s dôsledkom porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy. Z uvedeného dôvodu preto ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) ZoÚS pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.3. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru:

27. K námietke porušenia základného práva podľa čl. 6 dohovoru namietaným uznesením okresného súdu a krajského súdu ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť ESLP. ESLP jednoznačne vymedzil záver, že záruky normatívne objektivizované v čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („*bien-fondé*“), a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých

predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného, režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (II. ÚS 48/2021, II. ÚS 123/2021, III. ÚS 194/2021).

28. Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého obsah je totožný s obsahom čl. 6 ods. 1 dohovoru a s ním spojeného čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 ústavy, keďže túto oblasť ochrany práv upravujú vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy (I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07).

29. Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) ZoÚS pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2022

Peter Straka
predseda senátu